

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1101/2022
10.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Лепетић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., Република Црна Гора, чији је пуномоћник Ивана Пуповић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизијама странака изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1566/21 од 23.09.2021. године, у седници одржаној 10.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1566/21 од 23.09.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1566/21 од 23.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 6030/2019 од 30.10.2021. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужили на име накнаде штете у висини закупа дате пекарске опреме на коришћење на ..., Општина Будва у Црној Гори, за период од 17.07.1995. године до 23.10.1997. године, заједно са урачунатом законском затезном каматом закључно са 31.12.2019. године исплати износ од 28.469 евра, са законском затезном каматом на првобитну главницу дуга од 12.869 евра почевши од наредног рока 01.01.2020. године па надаље, све до исплате у динарској противвредности по средњем курсу који важи на територији Републике Србије. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужили на име трошкова поступка плати 726.655,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1566/21 од 23.09.2021. године, ставом првим изреке, жалба је делимично усвојена и пресуђено тако што је обавезана тужена да тужили исплати износ од 6.963 евра, те на износ од 13.619 ДЕМ домицилну камату од 02.10.1996. године до 31.01.2002. године, на износ од 6.579,81 евро од 01.02.2002. године до 24.12.2012. године камату по стопи Европске централне банке за евро, а од 25.12.2012. године до коначне исплате камату у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције рефинансирања увећане за 8% поена, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, као и на име трошкова поступка износ од 353.754,80. Ставом другим

изреке, обавезана је тужила да туженој на име трошкова жалбеног поступка исплати износ од 22.500,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, странке су благовремено изјавиле ревизије, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављених ревизија на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), и утврдио да ревизије странака нису дозвољене.

Чланом 410. став 2. тачка 4. ЗПП, прописано је да је ревизија недозвољена ако лице које је изјавило ревизију нема правни интерес за подношење ревизије.

Ревизија тужиле је недозвољена, јер тужила нема правни интерес за изјављивање ревизије, с обзиром на то да пресуда донета у другом степену не садржи одлуку о одбијању тужбеног захтева тужиле, будући да је правноснажном пресудом донетом у другом степену обавезана тужена да тужилци исплати износ од 6.963 евра, и то на износ од 13.619 ДЕМ домицилну камату 02.10.1996. године до 31.01.2002. године, на износ од 6.579,81 евра од 01.02.2002. године до 24.12.2012. године камату по стопи Европске централне банке за евра, а од 25.12.2012. године до коначне исплате камату у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције рефинансирање увећане за 8% поена, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате.

С обзиром на то да је ревизија тужиле недозвољена, то је одлучено као у ставу првом изреке, применом члана 413. ЗПП.

Чланом 403. став 2. тачка 2. ЗПП, прописано је да ревизија је увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака. Чланом 403. став 2. тачка 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

С обзиром на то да је тужба поднета 22.09.1997. године, да је вредност предмета спора побијаног дела 6.963 евра, па како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужене није дозвољена.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни суд је имао у виду да је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, али се у овом случају не примењује члан 403. став 2. тачка 2. ЗПП, по коме је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака. Ово, јер је побијаном другостепеном пресудом, преиначена првостепена пресуда, тако што је смањена обавеза тужене у односу на износ досуђен првостепеном пресудом, па право на ревизију, применом члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП о преиначењу и дозвољености ревизије се у овом случају не примењује.

Преиначење одлуке о камати, као споредном потраживању на главни захтев ревизију не чини дозвољеном у смислу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, с обзиром на то да ревизија против одлуке о камати није дозвољена према врсти одлуке која се њом побија сходно члану 403. у вези са чланом 28. став 1. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић